

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 127.889 van 6 februari 2004
in de zaak A.103.905/XIV-3979.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 20 mei 1975 en van Bulgaarse nationaliteit, op 26 april 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 14 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, naar de verzoekende partij verstuurd op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 16 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 december 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 28 januari 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 26 november 2000 en verklaart zich vluchteling op 29 november 2000.

1.2. Op 14 december 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 maart 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene, een Bulgaars staatsburger van Roma origine, verklaart zijn land van oorsprong te hebben verlaten omwille van relatie- en economische problemen. Hij zou zijn land hebben verlaten op 20 november 2000. Op 22 of 23 november 2000 zou hij in België aangekomen zijn waar hij asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten op 29 november 2000. Betrokkene is in het bezit van zijn Bulgaarse identiteitskaart. Volgens betrokkene's verklaringen op de DVZ zou hij sedert 1994 met een vrouw samengewoond hebben en in 2000 zouden ze getrouwd zijn. Kort na hun huwelijk zou betrokkene haar betrappt hebben met een andere man. Betrokkene zou alleen achtergebleven zijn met de kinderen bij zijn moeder. Betrokkene zou echter omwille van zijn origine geen werk kunnen vinden hebben en zodoende zijn kinderen en moeder niet kunnen onderhouden hebben.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich voor zijn asielaanvraag vooral baseert op persoonlijke problemen, de problemen met zijn vrouw en zijn werkloosheid. Zijn asielaanvraag steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Volgens betrokkene zou hij omwille van zijn origine geen werk kunnen vinden. Hier is sprake van discriminatie, maar zeker niet van systematische en persoonlijke vervolging omwille zijn origine. Uit de bronnen waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt bovendien dat de Bulgaarse regering zich inspant om de integratie van Roma's te bevorderen (Country reports on

Human Rights practices, U.S. department of state, 25/2/2000, p. 22; SWB, 21/5/1999, p. b/5). Verder blijkt nergens uit betrokkene's verklaringen dat hij omwille van zijn nationaliteit, zijn etnie, zijn geloof, zijn politieke overtuigingen of zijn behoren tot een sociale groep persoonlijk gevisieerd werd. De door betrokkene ingeroepen problemen zijn van economische en persoonlijke aard. Bijgevolg vallen ze buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Het door betrokkene neergelegde document (Bulgaarse identiteitskaart) wijzigt hetgeen hierboven werd uiteengezet niet, (aan)gezien het enkel zijn identiteit bewijst waar niet wordt aan getwijfeld. Het Commissariaat-generaal achtte het niet nodig betrokkene te horen in dringend beroep daar het duidelijk was dat zijn asielaanvraag vreemd is aan de Conventie van Genève.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 14 december 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel afleidt uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en de rechten van verdediging; dat verzoeker in essentie aanvoert dat hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet werd uitgenodigd voor een mondeling verhoor waarin hij zijn relaas en standpunt had kunnen doen kennen, en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd waarom op de uitdrukkelijke vraag van verzoeker om gehoord te worden niet werd ingegaan;

Overwegende dat de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is; dat de Raad van State geen wettelijke bepaling bekend is die het horen van de kandidaat-vluchteling voorschrijft, zodat de hoorplicht niet onverkort van toepassing is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat in principe niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat niettegenstaande de gangbare praktijk van een verhoor, de Commissaris-generaal in elk geval individueel oordeelt of een verhoor dienstig en nuttig is voor het nemen van zijn beslissing; dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aantoont welke bijkomende verklaringen hij had willen afleggen die de bestreden beslissing in positieve zin hadden kunnen ombuigen; dat hij bovendien bij het indienen van zijn dringend beroep de vragenlijst aan het Commissariaat-generaal heeft overgemaakt; dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en in deze vragenlijst duidelijk zijn, zodat de Commissaris-generaal,

zonder verzoeker te horen, op grond van voormelde verklaringen kon besluiten dat verzoeker omwille van relationele en economische problemen, die niet onder de toepassing van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag) ressorteren, zijn land van herkomst heeft verlaten; dat verzoeker in zijn verzoekschrift trouwens niet weerlegt dat zijn problemen van economische en persoonlijke aard zijn en dat de door hem aangehaalde feiten niet getuigen van vervolging omwille van zijn ras, zijn nationaliteit, zijn politieke of religieuze overtuiging of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep;

Overwegende dat, gelet op wat voorafgaat, blijkt dat de Commissaris-generaal, zonder verzoeker te horen, tot het gemotiveerd besluit kon komen dat verzoekers asielaanvraag geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn asielprocedure nuttig voor zijn belangen is kunnen opkomen; dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing overigens uitdrukkelijk motiveert waarom hij het niet noodzakelijk achtte verzoeker te horen, met name omdat het voor hem duidelijk was dat verzoekers asielaanvraag vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag; dat bijgevolg de rechten van verzoeker niet werden geschonden en werden gevrijwaard; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie), van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn Roma-origine en naar zijn problemen met zijn echtgenote en zijn werkloosheid; dat verzoeker tevens aanvoert dat de realiteit in Bulgarije, te weten de weinig rooskleurige situatie van etnische minderheden zoals de Roma-zigeuners, duidelijk verschilt van de intenties van de Bulgaarse autoriteiten; dat hij ten slotte aanvoert dat hij omwille van zijn origine in zijn land van herkomst wordt gediscrimineerd en “de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet zomaar kan inroepen tegen het onrechtmatig optreden van de Bulgaarse bevolking”, zoals blijkt uit de door verzoeker geciteerde rapporten;

Overwegende dat het Vluchtelingenverdrag aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder voor wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag; dat van deze bevoegdheid door de Belgische wetgever werd gebruik gemaakt middels artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat voormeld artikel aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfswei-

gering genomen door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken te bevestigen; dat de Commissaris-generaal een asielaanvraag onontvankelijk kan verklaren indien blijkt dat zij vreemd is aan het Vluchtelingenverdrag; dat de Commissaris-generaal in casu tot deze conclusie is gekomen op grond van de vaststelling dat de door verzoeker aangevoerde problemen van economische en persoonlijke aard zijn;

Overwegende dat verzoeker ter weerlegging van voormelde vaststelling- en verwijst naar een aantal mensenrechtenrapporten waaruit de weinig rooskleurige situatie van Roma-zigeuners in Bulgarije blijkt; dat met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde rapporten wordt verwezen naar de vrij constante rechtspraak van de Raad van State waarin wordt overwogen dat het niet volstaat te verwijzen naar rapporten van algemene aard zonder deze te betrekken op hun persoonlijke toestand; dat het bovendien niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort om zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht enkel bevoegd is na te gaan of de Commissaris-generaal bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen; dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij als Roma-zigeuner in Bulgarije het slachtoffer was van aanslagen op zijn lichamelijke integriteit, vervolgingen ondergaan door familieleden of andere types van intimidatie (verhoorverslag DVZ, vragen 45, 46 en 47); dat verzoeker verklaarde dat hij zijn land ontvlucht is omwille van enerzijds privé-problemen en anderzijds economische problemen, met name omdat zijn echtgenote hem verliet en hij bij gebrek aan werk niet kon instaan voor het onderhoud van zijn kinderen en zijn moeder (verhoorverslag DVZ, vraag 42); dat de Commissaris-generaal op grond van verzoekers verklaringen bijgevolg in redelijkheid kon vaststellen dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van relationele en economische problemen; dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet ontkent dat hij zijn asielaanvraag vooral baseert op persoonlijke problemen, de problemen met zijn vrouw en zijn werkloosheid; dat de Commissaris-generaal derhalve op goede gronden kon overwegen dat verzoeker zijn asielaanvraag steunt op motieven die vreemd zijn aan het asiel, omdat ze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag; dat de Commissaris-generaal daaraan toevoegt dat het feit dat verzoeker omwille van zijn origine geen werk zou vinden weliswaar wijst op discriminatie, doch niet getuigt van systematische en persoonlijke vervolging omwille van zijn origine; dat de Commissaris-generaal ter ondersteuning van deze vaststelling bronnen citeert waaruit blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten zich inspannen om de integratie van Roma's te bevorderen; dat verzoeker hiertegen enkel inbrengt dat de realiteit verschilt van de intenties van de regering, zonder aan te tonen dat zijn persoonlijke problemen het resultaat zijn van een systematische en persoonsgerichte vervolging; dat een dergelijk verweer geen afbreuk doet aan de pertinentie van de vaststellingen van de Commissaris-generaal; dat voor het overige uit de lezing van verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij omwille van zijn nationaliteit, zijn etnie,

zijn geloof, zijn politieke overtuigingen of zijn behoren tot een sociale groep persoonlijk wordt gevisieerd; dat de Commissaris-generaal derhalve terecht kon vaststellen dat de door verzoeker ingeroepen problemen van economische en persoonlijke aard zijn en bijgevolg buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen; dat ten slotte niet blijkt dat de Commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig is tewerk gegaan of geen rekening zou hebben gehouden met de situatie in het land van herkomst van verzoeker;

Overwegende dat geen van de door verzoeker aangehaalde bepalingen werden geschonden, vermits de Commissaris-generaal op grond van verzoekers verklaringen kon besluiten dat de door verzoeker aangehaalde problemen vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag; dat het tweede middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zes februari tweeduizend en vier, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.